

קרוב השם

הרחבת הדעת והתעלות רוחנית

● עפ"י תורת הצדיקים ●

שיעורי בית המדרש 'קרוב השם' שנמסרו מפי המשפיע הרה"ח ר' דוד גבירצמן שליט"א

● בראשית דברים

\\ לבקר בהיכלו

רוצים לשמוע סיפור מביך?

בוודאי! מביך זה תמיד כסף...

לפני תקופה פגשתי ברחוב סופר שכותב טור קבוע באחד העיתונים, ואני מאוד נהנה לקרוא את מאמריו.

יש לו סגנון כתיבה ייחודי, מתובל בהומור מושחז ואוצר מילים בלתי נדלה. בקיצור תענוג.

אבל מה? הוא טיפוס מאוד ביקורתי.

תמיד הוא יורה לכל עבר. תמיד הוא מוצא את הפגם המסתתר בכל אירוע. מצביע על כשלים ומתריע בשער.

וזה קצת מעצבן.

לכן כל כך שמחתי כשפגשתי אותו.

ניגשתי אליו בעיזון ואמרתי: שלום הרב פלוני, אני מאוד נהנה לקרוא את הטורים שלך, אבל מפריעה לי הביקורתיות המוגזמת שלך.

כאן לא בונים!

תקופת בין המיצרים מעלה בכל שנה מחדש את השאלה הגלותית: במה עלינו להתמקד, בבניין או בחורבן?

ענייני דיומא

3

הפנימי והנסתר שבלוח השנה

בואי כלה

החיים בעולם הזה הם מסע חיפוש תמידי אחר השידוך שלנו. מידי שבת אנו מוצאים אותנו מחדש, והוא מרגש תמיד כמו בפעם הראשונה

גוט שבת

7

חיבור פנימי לאור השבת

הפורץ החרדי (5)

חינוך לכי מסגרת - טור מסיים

שאלת חיים

11

חדר דיונים בשאלות החיים

כיסופים

פשוט לחיות עם השם

י"ל ע"י 'כיסופים'
חבוק הנביא 5 רמת בית שמש ג' 1

לכל עניני הגליון-

הערות והארות, נקודות הפצה וכדו'

ניתן ליצור קשר

בביל: 054-853-7200

או במייל: 26karov@gmail.com

ההרשמה לקבלת הגליון במייל בבתובת

k6646201@gmail.com

קו כיסופים

שיעורי בית המדרש
וקבלת עדכונים שוטפים

02-664-6201

ניתן להאזין לשיעורים
גם במערכת 'קול הלשון'

073-371-8329

***

זמני השיעורים הקבועים

של המשפיע הרה"ח ר' דוד גבירצמן שליט"א:

מידי יום (חוץ מימי רביעי)

לדלג על העולם עם שיחה אחת

שיחות הר"ן

בית הכנסת 'נעימות הנחל'

רח' עובדיה הנביא רמת בית שמש ג' 2

בין מנחה למערבי - מנחה 25 דק' לפני השקיעה

ימי רביעי

ללכת עם תורה - תורה יב (בשעה 20:30)

נקודה מהפרשה (בשעה 21:30)

משנ' מרגלית

רחוב הר' יצחק שמיידמן 22 הר השלום בני ברק

ליל שישי

הכנה לשבת קודש

הסודות והרמזים שמאחורי המעשיות

בית הכנסת 'איתן הנחל'

רח' חבוק הנביא 5 רמת בית שמש ג' 1

בשעה 21:30

***

שינויים בזמני ומיקום השיעורים

מתעדכנים בקו כיסופים 02-664-6201

בראשית דברים / המשך

\\ לבקר בהיכלו

<<<

הקוראים הולך וגדל, והוא נהנה
מהתוכן האיכותי של הגליון.

הציבור מצביע בעיניים.

אבל תמיד יש במה להשתפר
ולהתקדם.

ולכן, לקראת סיום השנה
הראשונה של המתכונת הנוכחית
של הגליון שלנו, אשמח מאוד אם
אתה הקורא הקבוע תעשה מאמץ
קטן ותשלח למייל שלנו משוב
קצר.

למה אתה יותר מתחבר ולמה
פחות.

מה היית רוצה לשפר בגליון.

האם יש לך רעיונות למדורים
נוספים.

אני יודע שלהעתיק כתובת מייל,
לפתוח מחשב, לכתוב משוב
ולשלוח, זה באמת מאמץ נפשי
ומנטלי מטלטל וסוחט.

אבל בכל זאת, בשם אחוות
הקוראים והקורעים, אשמח אם
תעשה את המאמץ הזה.

הוא חשוב מאוד להמשך הדרך,
לתועלת הרבים.

אגב, כתובת המייל שלנו היא:
26karov@gmail.com

כמה פשוט.

מצפה לתגובתך

העורך

למה תמיד צריך לתקוף ולדבר
נגד? אי אפשר לכתוב טור אחד
רק על דברים טובים.

'ביקורת אתה אומר', מהמהם
הסופר הנכבד מתחת שפמו,
'שים לב, זו פעם ראשונה שאנו
נפגשים, והדבר הראשון שיש לך
לומר לי הוא ביקורת'...

ואנכי כבשתי פניי בקרקע.

מאז אני לא קורא יותר את
הטורים שלו. חצוף שכמותו.

אבל למה נזכרתי באנקדוטה הזו?

כי אני מצפה מכם הקוראים לקצת
ביקורת.

רגע, חכו רגע, לא התכוונתי
לפאשקווילים ומחאות. אלא
לביקורת בונה.

ולמה דווקא עכשיו?

הקוראים הוותיקים שבינינו
זוכרים בוודאי את המודעות בעלון
שלנו: היכוננו לגליון ה-200.

אחחח... איזו תקופה נפלאה זו
הייתה. כשהיינו צעירים.

סתם...

בקיצור, חלפה כמעט שנה מאז
שהעלון שלנו שינה את פניו, והפך
להיות מי שהוא.

אנו מקבלים המון פידבקים
ומשובים חיוביים. נדמה שקהל

כאן לא בונים!

תקופת בין המיצרים מעלה בכל שנה מחדש את השאלה הגלותית: במה עלינו להתמקד, בבניין או בחורבן?

אפשר להסיח את הדעת מהדבר החסר, ולהתמקד בתחליף.

אולם כשאותו משהו חסר נמצא אתנו באותו חדר, ואנו רואים אותו מול העיניים כל הזמן ומרגישים בחסרוננו, זה יוצר תחושת חנק.

והאמת, שאם נתבונן בדבר, זה קצת מוזר.

הרי בית המקדש חסר לנו במשך כל השנה. אנו מזכירים אותו בכל תפילה ובכל הזדמנות ומבקשים על בניינו, אז מה ההבדל בין התקופה הזו של שלושת השבועות לכל השנה?

במה התייחדו הימים הללו ובמה הם שונים משאר ימות השנה? במה נעוץ ההבדל בין חווית החיים הרגילים, לחוויה של ימי בין המיצרים?

בניין היהדות

בשביל לקרב את הדברים אל הלב, נעבור להתמקד בנקודה אחרת.

בהשקפה ראשונה, חורבן בית המקדש מסמל גם את חורבן בניין היהדות של כלל ישראל.

משחרב בית המקדש ויצאנו לגלות, לכאורה היה אמור להתמוטט גם בניין היהדות המפואר.

אך ראו זה פלא, דווקא אחרי חורבן בית המקדש, נוצרו יצירות יהודיות מפוארות ביותר.

התורה שבעל פה, שהיא אחת היצירות המופלאות ביותר של עם ישראל, התפתחה בעיקר אחרי החורבן.

אסכולות שלימות ביהדות - הלכה, קבלה, מוסר, חסידות, כולן נוצרו בזמן הגלות. אמנם אלו הם

ה שבוע מתחילה תקופת בין המיצרים. שלושה שבועות שמוקדשים לאבלות על חורבן בית המקדש, משבעה עשר בתמוז ועד תשעה באב.

בספרי הצדיקים מובא שהזמן הזה הוא נעלה וגבוה במיוחד. הם המליצו על כך את הפסוק במגילת איכה: 'כל רודפיה השיגוה בין המיצרים' - כל הרודף ומבקש את השכינה הקדושה יכול למצוא אותה בבין המיצרים.

אך משום מה התחושה שלנו בתקופה הזו מאוד מעיקה. וההתמודדות עמה נעשית או בניסיון התעלמות והסחת דעת, או בחוסר סבלנות והמתנה שתחלוף כבר.

יש לתחושה הזו סיבה. והיא קשורה לעובדה שהתרגלנו בגלות לעבודה מסוג שונה.

בתוך מיצר

בין המיצרים כשמו כן הוא. מקום צר. מלבד תחושת הצער, יש עוד משהו מעיק בתקופה הזו. תחושה של צינוק. כלא. כביכול הכניסו אותנו לתוך חדר חנוק, וציוו עלינו לא לצאת ממנו במשך שלושה שבועות.

מה יש לנו לנו לעשות בחדר הזה, חוץ מלבהות בקירות ולהמתין שיעבור כבר הזמן המעיק הזה?

והתחושה הזו מתעצמת שבעתיים, מפני שבאותו חדר אנו פוגשים את מה שחסר לנו.

בנוהג שבעולם, כשדבר כל שהוא נאבד ונחסר, אפשר להמשיך את החיים בלעדיו, כי בסופו של דבר גם לדבר החשוב ביותר יש תחליף, ולמרות שהתחליף לא מושלם, הוא מספיק כדי שיהיה

הארות מהגאולה אבל הם התממשו דווקא בתוך הגלות.

כלומר, דווקא בזמן החורבן העמיד ובנה עם ישראל יהדות מורכבת ומפוארת, ואילו בזמן בית המקדש עצמו, לא עסקו כל כך ביצירת התורה כמו בתקופה שאחריו.

ההסבר לכך הוא, שכתביה היא בעצם התחליף הקרוב ביותר ללחיות את הדבר בעצמו.

מה הכוונה?

תיאור חיים

תחשבו למשל על סופר שכותב את סיפור חייו העכשווי.

האם הוא באמת יכול לכתוב את כל החיים שלו כפי שהם מתרחשים ברגע נתון זה. בוודאי שלא. אם הוא כותב אותם, הוא בהכרח לא חי אותם.

הכתיבה היא תמיד הנצחה של חיים אחרים, או של חיים שהתרחשו בעבר, או של חיים עכשוויים של מישהו אחר.

כשהחיים עצמם מתרחשים אין מקום לכתבה אודותם. כי הכתיבה היא סתירה לחיים.

ככל שהדבר חי ומתרחש בפועל, הוא מבטל את היכולת לכתוב אותו.

גם הכתיבה אודות בית המקדש הלכה והתפתחה ככל שהתרחקנו ממנו. בזמן שבית המקדש היה קיים לא היה צורך לכתוב, ולא היה מקום לכתבה. זה פשוט קרה בפועל. זה היה חי.

במקורותינו כמעט ואין תיאורים עכשוויים של מישהו שכותב על בית המקדש בזמן שהוא עדיין קיים. תיאורים כאלו השתמרו בעיקר אצל הגויים, שהגיעו למקום כמו תיירים ותיארו את מה שראו בפועל.

עם ישראל חי את בית המקדש בעצמו, ולא מצא מקום לכתבה אודותיו בשעת קיומו.

רוב ככל התיאורים שיש לנו בדברי חז"ל על בית

המקדש, נכתבו אחרי חורבנו. או התחילו להעלות על גבי כתב את כל מה שחסר לנו. אז נכתבה מגילת איכה וכל המדרשים והקינות המתארים את מה שהיה ואיננו.

משום שתוך כדי האירוע יש את הדבר בעצמו, וזה סתירה לכתבה.

ספר סופר וסיפור

בספר יצירה נאמר שהעולם קיים באופן של ספר סופר וסיפור.

ספר, במובן הרחב, זה המקור של הדברים, כלומר האירוע בעצמו כפי שהוא מתרחש בפועל. סופר הוא אותו אחד שהעלה את התיעוד של מה שהתרחש על גבי הכתב, והסיפור מתרחש כשמישהו קורא את מה שהסופר כתב, ומצליח להחיות מחדש את האירוע מתוך הכתב.

במילים אחרות, זהו תהליך של חיים, מוות, וחיים חדשים.

מדוע? מפני שכתבה של דבר היא בחינת מוות.

כתיבה היא סוג של מצבה. לקיחה של דבר חי והנצחתו במילים מתות על גבי ספר.

אולם המטרה שלה היא לשמר לדורות את הזיכרון של הדבר החי, באופן שהקורא יוכל להחיות את הזיכרון הזה, לחוש ולחוות אותו בשעת הקריאה.

על כתיבת התורה שבעל פה נאמר: 'עת לעשות לה' הפרו תורתך'. בעיקרון התורה היתה אמורה לעבור במסורה מפה לאוזן, כדבר חי.

אולם כיון שהתמעטו הלבבות, החליטו חז"ל להפר ולבטל את התורה, לקבור אותה במילים ואותיות כתובות, ולהפוך אותה כביכול לדבר מת.

אך ביטול זה הוא קיומה של תורה. כי באמצעות הכתיבה יישמר זכרה של התורה לדורות הבאים ולא ייאבד, וכך כל מי שיקרא את התורה הזו, יוכל לחלץ אותה מתוך הספר ולהחזיר אותה מחדש לחיים.

זה בלתי נתפס בסוג היהדות שאנו מכירים היום. למה אתם סתם עומדים ומסתכלים? תעשו משהו! אנחנו כל כך רחוקים מחיי היהדות בעצמם, עד כדי כך שקשה לנו לעכל שיש כזה דבר פשוט לחיות אותם.

בבית המקדש עם ישראל חי את הדבר בעצמו. הוא לא היה צריך לעשות משהו, הוא פשוט היה שם וזה קרה. הוא היה חלק מהמאורע בעצמו. הוא היה חלק מכל מה שאנו מתאמצים כיום לקרוא ולהחיות בלב.

זו היתה החוויה בעצמה. לא היה צורך לדבר עליה ולהתפלל אותה.

התיאור כפיצוי

נגסה לתת דוגמה לדבר, ממציאות שיותר קרובה אלינו.

מה ההבדל בין מי שקורא ספר על צדיק מסוים שנפטר זה מכבר לבית עולמו, לבין יהודי מבוגר שזכה להסתופף בצלו של אותו צדיק?

מסתבר שקורא הספר מכיר הרבה יותר פרטים על מאורעות חייו של הצדיק, על משנתו ותולדותיו, אולם החיבור של מי שזכה להיות אצלו בחיי חיותו הוא לאין ערוך מחיבורו של הקורא.

הוא אמנם לא יודע את כל הפרטים הכתובים בספר, אך הוא חווה את הדבר בעצמו.

התיאור המפורט שבספר, הוא בסך הכל פיצוי על חוסר החוויה.

כלומר ריבוי הפרטים והתיאורים הוא ניסיון כמעט בלתי אפשרי, לעורר בלב הקורא משהו מתוך החוויה הפשוטה הצרובה בלב מי שחי אצל הצדיק בעצמו.

היכל זיכרון

הבניין המפואר והמהודר של היהדות שלנו היום, הוא סוג של זיכרון לדבר האמיתי.

שבירת הלוחות

חז"ל מספרים לנו שבשבעה עשר בתמוז התרחשו חמשה מאורעות טרגיים בעם ישראל, והראשון שבהם הוא שבירת הלוחות.

הלוחות הראשונות סימלו את חווית תורת החיים בעצמה. אלמלא נשתברו הלוחות הללו, כל תורה שהיינו לומדים לא הייתה נשכחת מאתנו, היא הייתה קיימת בקרבנו לנצח, כמו דבר חי שלא משתכח מהלב.

השבירה של הלוחות המיתה כביכול את התורה החיה ואילצה את כתיבתה.

הלוחות שניות הן כבר בגדר כתיבה. עם ישראל הביא את החומר מלמטה ועליו נכתבה התורה. זוהי הנצחה.

כיום, בגלות, התורה הקיימת בידינו היא בגדר כתיבה.

רוב הלימוד שלנו הוא קריאה אודות האירוע בעצמו. אנחנו לא שם. אנו משקיפים עליו מרחוק, מגסים לדמיין כיצד הוא היה נראה בפועל, ומתאמצים להחיות בקרבנו את הזיכרון.

הקריאה שלנו היא סוג של תחיית המתים.

על ידי הלימוד שלנו שפתותיו של הכותב דובכות בקבר. ויותר מכך, הדבר עליו אנו קוראים אמור לצאת מתוך הכתב ולהפוך למציאות חיה בקרבנו.

החוויה בעצמה

בבית המקדש עם ישראל חווה את הדבר בעצמו. הוא לא קרא אודותיו או התפלל עליו.

ניקח לדוגמה את יום כיפור. כיום אנו חווים אותו בתור יום עמוס בתפילות ודיבורים. אנחנו נמצאים כל היום בבית הכנסת ומתפללים מתוך מחזורים עבים ועמוסים בתפילות ופיוטים.

מה עשו היהודים בפועל ביום כיפור בבית המקדש? כמעט כלום. רוב הזמן הם עמדו והסתכלו על עבודת הכהן הגדול.

ענייני דיומא

בית המקדש הוא נקודת הרצון. שם הרצון בא לידי ביטוי בפועל ממש. ה' יתברך רצה בנו ואנו בו. לא היה צריך כלום חוץ מזה.

המקום היחיד בו לא שלטה הגלות היא בנקודת הרצון. זהו המרכיב היחידי בקומת היהדות שלנו שלא חל בו שינוי ותמורה. לרצות אפשר בלי גבול.

והיהדות שלנו היא כעין 'קונסטרוקציה רוחנית' לשמר את הרצון והגעגוע הזו. ולעורר אותו מחדש בליבנו.

התחברות לרצון

במשך כל השנה, כשאנו עוסקים בבנייה ועשייה, אי אפשר לחיות בתדר של רצון. וזה גם סוג של סתירה. כי בניה היא ההתמקדות במה שיש וקיים, והרצון הוא התמקדות בנקודה הנעלמת שבתוך הבניין.

המחויבות לעסוק בבניין מאלצת אותנו להסיר דעת מהגעגוע והרצון ולהשקיע בעשייה.

אולם כשמגיעה תקופת בין המיצרים או מכריזים על הפוגה מהבניה.

ההוראה שניתנת לנו אינה לעשות משהו כדי לבנות את החורבן.

לא. משאירים אותנו בתוך וואקום במשך שלושה שבועות בלי לעשות ולבנות משהו.

אנו לא רגילים לסוג עבודה שכזו שלא כוללת תכנית עבודה מעשית. ולכן זה יוצר בנו תחושה של מועקה. מה התפקיד שלנו כעת? מה עלינו לעשות?

אך התפקיד שלנו כעת הוא לא לעשות משהו, אלא להתמסר לרצון ולגעגוע.

בימים הללו אנו נוטשים כביכול את כל הבניין המפואר שבנינו, ומתמסרים למה שאין.

לנקודה הפנימית. לרצון בעצמו.

כשאי אפשר לסמוך על הקיים, ניתן להתמסר לגעגועים.

ההרחבה הבלתי נתפסת של הבניין הזה נועדה לשמר את הזיכרון של הדבר החי שהיה ואיננו, במטרה שנצליח לגעת באפס קצה של החוויה בעצמה - בנשמת הדברים.

הבניין הזה הוא הכרחי לשימור היהדות, הוא שומר על הנקודה בעצמה שלא תאבד.

ולכן במשך כל השנה אנו עוסקים בטיפוחו של הבניין הזה, הגדלתו והרחבתו, ובניית המסגרת שתצליח לשמר את החיים בעצמם. עד כמה שהדבר אפשרי.

אנו עוסקים בלעשות את כל מה שאפשר, ולהשתמש כביכול בתחליפים של בית המקדש על מנת לקיים, לשמור ולבנות את היהדות שלנו.

תקופת בין המיצרים נועדה לצורך הפוגה ממלאכת הבניה, לא בונים בתים חדשים בנישואין, ובאופן כללי ממעטים בבניין ונטיעה.

הכל כדי שנוכל להתמקד בנקודה הנעלמת בעצמה.

נקודת הרצון

בשיחות הר"ן (שיחה נא) מובאת שיחה של רבינו שאמר כך:

"איני יודע מי הוא שיוכל לומר שיעבוד את ה' לפי גדולת הבורא יתברך וכו', רק העיקר הוא הרצון. להיות רצונו חזק ותקיף תמיד להתקרב אליו יתברך וכו', והכלל שעיקר הוא הרצון והכיסופין שיהיה כוסף תמיד אליו יתברך, ובתוך כך מתפללין ולומדין ועושיין מצוות. ובאמת לפי גדולתו יתברך כל אלו העבודות אינם כלום, רק הכל הוא בדרך 'כאילו', כי הכל הוא כמו שחוק בעלמא כנגד גדולתו יתברך".

עבודת ה' שלנו כיום היא סוג של 'כאילו' - 'כאילו' הקרבנו' - והדבר היחיד האמיתי שנשאר לנו באמת הוא נקודת הרצון.

הבניין של היהדות נועד כדי לתחזק ולשמר את נקודות הרצון, שהיא-היא החוויה בעצמה.

בואי כלה

החיים בעולם הזה הם מסע חיפוש תמידי אחר השידוך שלנו • מידי שבת אנו מוצאים אותו מחדש, והוא מרגש תמיד כמו בפעם הראשונה.

גם אחרי שבחינה מסוימת מצאה את החתן המשפיע שלה והשתדכה איתו, זה לא מסתיים. כי בכל פעם מחדש היא כביכול מאבדת אותו, מחפשת אותו בנואשות, וזוכה שוב להשתדך איתו.

כל עולם הייחודים והזיווגים הרוחניים בנוי על התחדשות אין סופית. כמעט ואין דבר שהופך להיות קבוע. אחרי כל ייחוד תמיד יש בחינה נוספת ועליינה יותר שזקוקה לייחוד חדש.

וגם בעולם הנפש שלנו כך היא ההתנהלות.

בכל תפילה אנו מחפשים שידוך מחדש. בכל יום, בכל חג ושבת. ככל שאנו עולים ומתעלים, אנו נחשפים לרובד נפשי עמוק יותר שזקוק לחיבור.

אחד הצדיקים התבטא ואמר, שצדיק אמיתי מאבד בכל לילה את כל מדרגותיו, ובבוקר הוא צריך למצוא אותן מחדש.

אנו נמצאים במסע חיפוש תמידי אחר החתן שלנו, כאילו היינו רווקים מאז ומעולם. ובכל נקודה ונקודה של מציאה וחיבור, זה מרגיש כמו נישואין ראשונים.

מסע שיר השירים נצחי.

חיי נישואין

ההבדל בין ימי החול ושבת קודש, הוא בדיוק כמו ההבדל בין חיי רווקות לחיי נישואין.

בימות החול אנו פועלים מתוך תודעה של רווקות, ורגע הנישואין מתרחש בכל שבוע מחדש בקבלת שבת.

לכה דודי לקראת כלה פני שבת נקבלה";
"בואי כלה, בואי כלה, בואי כלה".

מי היא אותה כלה נחשקת? יש לכך יותר מתשובה אחת.

הכלה היא שבת המלכה, וגם השכינה הקדושה, וגם כנסת ישראל, וגם האמונה והנשמה שלנו.

בכל רובד ורובד בעולם, בשנה ובנפש, יש בחינת כלה, לקראתה אנו יוצאים בקבלת שבת, לכבודה אנו שרים ורוקדים, ואותה מקבל בעלה בזרועות פתוחות.

שידוך אינסופי

התואר כלה מצטמצם לזמן קצוב מאוד בחיים. תקופת האירוסין.

כאשר אישה מוצאת את זיווגה, אזי בתקופה שבין האירוסין ועד השלמת הנישואין בשבעת ימי המשתה היא נקראת כלה. לאחר מכן היא כבר אישה נשואה.

כלומר, התואר כלה מתייחס בעיקר לזמן מציאת השידוך קודם השלמתו.

בעולם המוגבל שלנו, כל אישה מייחלת לזכות בתואר כלה פעם אחת בלבד בחיים. היא מקווה למצוא מיד את השידוך האמיתי שלה שילווה אותה עד מאה ועשרים.

אך בעולם הרוחני שידוך הוא תהליך שחוזר על עצמו שוב ושוב.

הרגעים הללו, הם אלו שבכוחם להחזיק את הקשר הזה ולשמר אותו גם תוך כדי עבודה. הם מזכירים לנו שיש תכלית לעבודה שלנו. יש לנו בשביל מי לעבוד ולפעול. בלעדיהם היינו פשוט מתנתקים.

ארץ לא זרועה

כעת, בואו נחזור לדבר רגע על עצמנו ועל האמונה שלנו.

במשך השבוע אנו פועלים מכוח האמונה. אנו מתמודדים עם ניסיונות ואתגרים, פוגשים את היצר הרע על כל צעד, עובדים קשה ומתאמצים להחזיק, גם בלי לחוות הארת פנים.

ימות השבוע נועדו באופן כללי ל'עבודה שחורה' כביכול. כמוכן שכל אחד זוכה פה ושם להארות גם במהלך השבוע, אבל המסגרת הכללית של ימי החול היא הישענות על האמונה גם ללא חווית חיבור.

בימות החול אנו עוסקים בעבודת תיקון. מתקנים קלקולים גשמיים ורוחניים שנוצרו בעולם.

זו עבודה חשובה מאוד, לשם כך נוצרנו, אולם הטרדה המלווה אותה מסיחה את דעתנו מהתכלית הגדולה שלנו. היא משכיחה מאתנו את העובדה שיש מישהו שמצפה ומקבל את עבודתנו.

בעבור מי אנו כל כך מתאמצים? כמוכן שעבור ה' יתברך. אבל האם אנו מרגישים את זה תמיד?

לכתך אחרי במדבר בארץ לא זרועה - זאת התחושה של ימות החול. הליכה אחרי. בבחינת אחור. עדיין אין הארת פנים.

לכל אחד בנפש יש חלק מסוים שחי חיי רווקות במשך ימות השבוע.

הוא חי לבד. מתנסה לבד. מתמודד לבד. מתעייף לבד. קם מחדש לבד.

כי לכאורה מה ההבדל בין חיי רווקות לחיי נישואין?

אדם רווק יכול לנהל סדר יום תואם לחלוטין לזה של חברו הנשוי. שניהם קמים בבוקר באותה שעה, מתפללים באותו בית כנסת ויוצאים לאותם לימודים או עבודה עד לאותה שעה.

האם ההבדל ביניהם מסתכם רק בעובדה שלאחד יש אישה בבית ולשני אין? בהחלט לא.

כי כל מה שעושה הרווק, לא מקבל משמעות נוספת מלבד עצם העשייה. הפעולות שלו מסתכמות בסך מה שהן. לא נבנה מהן תהליך פנימי נוסף. המעשים שלו לא מצטרפים לתכלית גדולה מהם, אלא נשארים בתחום הפרטי שלו.

חיי נישואין הופכים כל פעולה להיות חלק ממסגרת של קשר נפלא ומזין. חיבור אמיתי. שייכות.

אדם נשוי, כל מה שהוא עושה הינו חלק מתמונה שלימה וכוללת. הוא עובד למען ביתו, מתפלל למען משפחתו, קם בבוקר עם יעוד שגדול בכמה מידות ממי שהוא באופן פרטי.

אולם כל זה מותנה בכך שריבוי העיסוקים הפרטיים לא ישכיחו ממנו את התכלית.

זה כל כך מוכר לנו מחיינו הפרטיים.

קורה הרבה פעמים לצערנו, שההשקעה בעבודה באה על חשבון הקשר עם המשפחה.

כאשר אנו עמלים וטרודים בזירה הפרטית שלנו, בעבודה, בלימודים וכדומה, קשה למצוא מקום ופנאי נפשי לתחזק רובד פנימי נוסף.

מה שמציל את המשפחתיות שלנו, אלו הן האתגרות בין עבודה לעבודה. הרגעים הללו בהם אנו חוזרים הביתה אחרי יום עמוס, מנתקים את הטלפונים ומקדישים זמן איכות עבור משפחה.

כאשר ה' יתברך קורא ואומר: 'בואי כלה בואי כלה'. למי הוא מתכוון? מי הכלה הנחשקת שלו?

זה אתה בעצמך! אתה עם כל הבעיות שלך, עם כל מה שניסית והתאמצת עליו במשך השבוע, בין אם הצלחת ובין אם לא.

ברגע המרגש הזה ה' יתברך אומר לכל אחד מאתנו: אני יודע שבשבילי עשית את כל זה, ואני מקבל את זה באהבה. אני רוצה אותך ומרוצה ממך. בואי כלה.

פתאום, ברגע אחד, כל החיים שלנו מקבלים משמעות אחרת. אנו לא עובדים לחינם. לכל שבריר מאמץ יש תכלית של חיבור גדול ומיוחד. לכל חלק בנפש שלנו יש שידוך.

והקשר העליון הזה עם ה' יתברך משפיע על כל הרבדים האחרים. על הקשר שלנו עם הנשמה, על הקשר בין איש לאשתו, בין אב ואם לילדיהם.

בכל הרבדים מתרחש שידוך נפלא ומשתררת תחושת שייכות, חיבור והארת פנים.

קישוטי כלה

בזוהר הקדוש מובא שבשבת קודש השכינה מתקשטת ב'לבושים דלא הוו', כלומר בקישוטים חדשים שמעולם לא היו קודם.

אולם צדיקים דייקו והפיקו מדברי הזוהר הבנה נפלאה ביותר.

הקישוטים שהשכינה מתקשטת בהם הם תכשיטים 'דלא הוו'. כלומר הם עשויים מכל מה ש'לא' - מכל מה שלא הצליח לנו כביכול. מכל המאמצים שעשינו למרות הרגשת הריחוק והלא - מזה נעשה הקישוט.

במקום להיכנס לשבת עם הרגשה חמוצה, על כל מה שלא הספקנו להתכונן במשך השבוע, נפנים שאלו הם בדיוק הקישוטים שלנו. כי למרות

והחלק הזה משתוקק לקבל איזו הארת פנים. רוצה לקבל בחזרה פידבק אמיתי. משהו שיגרום לו להרגיש שייך. מחובר.

בשבת אנו מקבלים סוף סוף את הפידבק שלמענו פעלנו במשך כל השבוע.

ארוס וארוסה

כל שבת אנו מוצאים מחדש את ה' יתברך. אלו כביכול אירוסין חדשים. לא לחינם מתאר האר"י הקדוש בזמר 'אומר בשבחין' את כנסת ישראל והקדוש ברוך הוא בתארים: 'ארוס וארוסה'.

בשבת מצאנו מחדש את הקב"ה. סוף סוף יצאנו מתחושה של רווקות, מתחושה של עבודה סתמית וחסרת ייעוד, למצב שבו כל מה שעשינו במשך השבוע מקבל פתאום משמעות של הארת פנים.

פתאום אנו מרגישים שיש מישהו ששבע רצון מהפעולות שלנו. ונוצרת לנו בלב הרגשת שייכות אמיתית. זה נקרא יחוד.

בקבלת השבת אנו יוצאים לשדה. "בואו ונצא לקראת כלה, לחקל תפוחין קדישין". בין אם זה בפועל ובין אם זה רק בהרגשה.

השדה זה לא הבית. השדה הוא מקום העבודה. זהו השטח בו אנו חיים ופועלים באמונה במשך כל השבוע.

לשם יוצא הבעל, לשם מגיעה ההארה מהקב"ה, שם הוא מחפש את הכלה שלו שמתייגעת ומתאמצת במשך כל השבוע במסירות, גם בלי להרגיש כלום.

ושם הוא כורת איתה ברית נישואין.

בכניסת השבת יורד כביכול ה' יתברך לעולם שלנו, לשדה המוקשים בו אנו מתייגעים במשך השבוע, למקום של העמל, של הקושי, של הצער, ומקבל באהבה את כל מה שהכנו עבורו שם.

וכך גם אנו צריכים לנהוג כלפי עצמנו. להכיל אותנו - כלה מלשון הכלה.

כניסת שבת זה הזמן שאדם צריך להכיל את עצמו. את כל מי שהוא היה במשך השבוע.

עד שהגיעה השבת ונסגר השידוך, כל הזירות של ימי החול היו נעדרי משמעות. כי כל עוד שאין שידוך, מה התכלית של המאמץ? עבור מי הוא נעשה?

כשבאה שבת באה המנוחה.

כל המאמצים, הניסיונות, ההתלבטויות, הלבטים, כולם מקבלים משמעות פתאום עם כניסת השבת.

הקב"ה יוצא אל השדה לאסוף אותנו משם. ולקבל נחת רוח מכל מה שהשקענו וזרענו שם.

עם המחשבות האלה אנו צריכים להיכנס לקבלת שבת.

להרגיש שכמו שאנו יוצאים החוצה לקבל את השבת. כך אנו אמורים לצאת ולקבל את עצמנו.

הכלה זה אנחנו.

אנחנו שזרוקים בכל מיני מקומות, נמצאים פה ושם, אנחנו הלא-מצליחים, המדשדשים. אנחנו הכלה של ה' יתברך. כלה נאה וחסודה. כלה כמות שהיא.

זה האור הנפלא של קבלת שבת. אור של פיוס והכלה בין אדם לה' יתברך, בין אדם לאשתו, בני ביתו וסביבתו, בין אדם לנשמתו.

אור של ייחוד, חיבור ותכלית, ששווה לחיות בשבילים.

חוסר ההצלחה, המניע לכל מה שעבר עלינו היא האמונה שלנו והרצון שלנו בחיבור.

וה' יתברך מקבל את זה, הופך את זה לקישוט ומתפאר בו.

זה הזמן להרגיש בו רצויים ואהובים.

וכך כותב רבי יצחק אייזיק מקארנא בספר 'נתיב מצוותיך' על התחושה של יהודי בקבלת השבת:

"כל אחד מישראל יש לו עלייה וירידה, וכן קודם שבת ויו"ט מתגברים החשכות וחלישות דעת וביטול, עד שנחשב בעיני עצמו בזוי ונבזה נמאס, וסובר שאין לו חלק לא בעולם הזה ולא בעולם הבא חלילה.

ובזכות האמונה שאינו מייאש עצמו, ויודע שגם בהסתרה ובחושך שם כבוד אלוהותו יתברך, ואז עושה ייחוד ומעלה מיין נוקבין מעומקא דתהומה רבה עד רום המעלות, ופתאום יבוא האדון וברגע יבוא לו גאולה ואור וחיות עד שיכול להתבטל במציאות.

וכל זה על ידי אמונה, שמאמין ומצפה לישועה, ויודע שגם בחשכות השם יתברך איתו ועימו".

כלה והכלה

בקבלת שבת הקב"ה כביכול מחבק אותנו - 'יחבק לה בעלה' - אוסף וחובק את כל כולנו.

לא בורר מתוכנו מה מתאים לו ומה לא, אלא לוקח את הכל. את כל המציאות שלנו. אוסף אותנו בורעותינו.

הפורץ החרדי

טור מסיים <

טור זה יהיה בעזרת השם
הטור המסיים של הנושא בו
עסקנו בשבועות האחרונים -
המסגרות.

בטור הקודם הסברנו מדוע המוסדות החינוכיים והמבנים
הקהילתיים מושתתים על מסגרות ותבניות.

יותר קל להתאים את התלמידים למסגרת, מאשר את
המסגרת לתלמיד.

חינוך בהתאמה אישית דורש הרבה תעצומות נפש, הקשבה
והבנה לנפש כל תלמיד בפני עצמו. זה כמעט בלתי אפשרי
לבנות מסגרת לימודית שמותאמת אישית ליכולותיו
המדויקות של כל תלמיד.

ולכן, כל מוסד וקהילה יוצרים לעצמם את המסגרת
המתאימה להם, ומנסים לדחוף את כל התלמידים והחברים
למידותיה.

זה המצב. ואנו לא מתיימרים לשנות אותו.

אך מה שקורה הוא, שלפעמים הבית הקטן שלנו, החממה
הקטנה והמשפחתית, הופכת להיות מוסד לימודי בזעיר
אנפין.

בלי לשים לב ושלא מתוך כוונה רעה, אנו מצפים שישורר
במשפחתנו השוויון.

וזה כבר כן ניתן לשינוי.

ברשותכם, נדבר תחילה על התפקוד הטכני של הבית, אבל
ממנו נשליך בעיקר על התפקוד הפנימי שלו.

בכל בית נורמלי יש חלוקת תפקידים מסוימת בין הילדים.
מה שקוראים בלשוננו: תורניות.

מי שוטף כלים היום ומי מחר? מי הוריד את הזבל אתמול
ומי שלוש? אנו משתדלים שכולם יישאו בנטל בשווה, כדי
שלא לעורר חיכוכים מיותרים ותחושת אפליה.

זה אולי קל יותר מבחינה תכנונית, אבל מבחינה אסטרטגית
זה מתכון להפסד.

אם היינו מנהלים כך עסק, הוא היה כושל.

תארו לעצמכם משרד מכירות שבו יש תורנות שוויונית בין
כל העובדים. כל אחד עושה תפקיד פעם בשבוע.

ביום ראשון הוא המנקה, ביום שני הוא מנהל החשבונות,
בשלישי הוא המזכירה וברביעי הוא המוכר.

זה לא משרד אלא קרקס.

ברור שבשביל להפיק את המירב והמיטב מהעסק, כל בעל
תפקיד מותאם לתפקידו ומפיק ממנו את מירב הפוטנציאל
הגלום בו.

באופן עקרוני כך אמורה להיות ההתנהלות גם בבית.

עם קצת הקשבה והבנה לנפש כל ילד וילד, ניתן להתאים
לכל אחד את התפקיד המתאים לתכונות נפשו.

לאחד יש חוש לניקיון, השני אוהב לשמור על האחים שלו,
השלישי אוהב לערוך קניות, וכן הלאה.

כמובן שיש תפקידים מסוימים שכולם יידרשו לשאת בהם.
אבל מלבדם, נשתדל להפנות כל ילד לתפקיד אתו הוא
ימלא בצורה הטובה ביותר.

ואם בתפקידים טכניים זה כך, קל וחומר בביטוי העצמי.

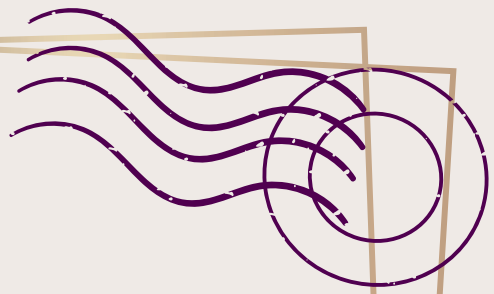
יש מספיק מרחב בתוך הגבולות, כדי לאפשר לכל ילד את
המרחב האישי שלו, בו הוא יבטא וירגיש את הייחודיות שלו.

אין צורך להרחיב בדוגמאות יותר מידי, זה יכול להיות
במגוון פעילויות, בתחומי התעניינות ועוד.

העיקרון הוא, להשתדל לא להעתיק את הגישה המוסדית
אל תוך הבית פנימה.

הבית הוא המקום בו הילד אמור לבטא את עצמו כפי שהוא,
זה מקום המפלט שלו מכל המסגרות החד-גוניות.

ובנוסף, אם נאפשר לילד לבטא את עצמו, ולעסוק במה
שחשקה נפשו ועם מה שעושה לו טוב, הוא הרבה פחות
ירגיש צורך לבעוט בשאר המסגרות המוסדיות והקהילתיות.

לאחר אינספור פניות ובקשות, הנה זה בא
'להנִיחַ בְּרִכָּה אֶל בֵּיתְךָ'
תכנית המנויים של גיליון קרוב השם יוצאת לדרך!

גם אתה מכיר את הקסם המיוחד של הגיליון
גם בשבילך זה עול קבוע לדאוג שהגיליון יגיע אליך
גם לך נמאס להתרוצץ מידי שבוע ולחפש אחריו

הנה הפתרון הפשוט, הנוח והחכם
במחיר עלות של 30 ש"ח לחודש בלבד
תקבל את הגיליון בדיוור ישיר אליך הביתה

« לרגל השקת התכנית, חודש ראשון על חשבוננו »
הירשם לקבלת הגיליון, ובחודש הראשון תקבל אותו ללא עלות

פרטים והרשמה: דוד קליגמן 0556697758

תכנית מיוחדת למעוניינים להפיץ את
אור הצדיקים באזור מגוריהם - שאלו אותנו

מעוניין לקבל את הגיליון בשותפות עם חבר נוסף?
בתוספת של 6 ש"ח לחודש בלבד (36 ש"ח),
תוכל לקבל 2 גיליונות יחד, עבורך ועבור חברך